

Декомпозиција сребреничког мита са бошњачке стране

Пише: Константин Килибарда
понедељак, 05 март 2012 10:14

"Међународна штампа је бици за Сребреницу дала значај који нема ни Стаљинградска. Постоји једна врста дијалектичког односа између пажње велике силе и моћи медија. Долази до намерног искривљавања чињеница. Оно што покушавам да урадим, додуше без великог успеха, јесте да исправим то искривљавање."

Бутрос-Бутрос Гали (коментар генералног секретара УН у време када је војска босанских Срба заузела град)

Сребренички масакр је за многе присталице "новог интервенционизма" постао *sine qua non*

западног присуства на Балкану. Схватање да је Војска Републике Српске (ВРС) организовала и спровела покољ 7.000 ненаоружаних муслиманских цивила постао је кључни елемент у колективном приказивању Срба као геноцидних агресора.

Међутим, није потребно залазити у дубину, па чак ни ићи на српску страну, да би се наишло на један други, не-ЦНН-овски, поглед на ово поглавље балканске приче. У потпуности друга прича долази из редова Армије Босне и Херцеговине (АРБиХ), другим речима армије исламистичке фракције у Босни.

Постоје недвосмислени докази да су се Сједињене Државе и проамеричко вођство у Сарајеву уротили да инсценирају масакр у Сребреници са крајњим циљем да изазову западну интервенцију. Преседан за такав сценарио је добро документован у ББЦ-евој емисији "Смрт Југославије" у којој је приказано да је Њемачка крајем 1991. намерно инсценирала "пад" Вуковара како би добила подршку за неофашистичке хрватске сецесионисте.

О једном чудном одступању у извештају о Сребреници г-дина Анана

У недавно објављеном извештају о Сребреници генералног секретара Кофија Анана озбиљан читалац може да запази необично одступање које Анан није даље истражио. То одступање, као и критични пропусти до којих је дошло унутар њега, крију кључ за разумевање комплексне природе догађаја који су се касније у лето 1995. године одиграли у долини Дрине.

Описујући преговоре унутар Изетбеговићевог режима о мировној иницијативи Контакт групе, у лето 1993. године, генерални секретар УН наводи следеће:

"115. Представници босанске заједнице састали су се у Сарајеву 28. и 29. септембра како би гласали о мировном предлогу. Делегацију Бошњака из Сребренице у Сарајево је транспортовао хеликоптер УНПРОФОР-а (снаге УН у Босни) како би узели учешће у дебати. Пре овог састанка, делегација се приватно састала са (босанским) председником Изетбеговићем, који их је обавестио о српским предлозима да размене Сребреницу и Жепу за територије око Сарајева. Делегација се успротивила тој идеји и о томе није било даљег разговора. Неки преживели чланови сребреничке делегације навели су да им је том приликом председник Изетбеговић рекао да је према његовим сазнањима НАТО интервенција у Босни и Херцеговини могућа, али само уколико Срби уђу у Сребреницу и побију најмање 5.000 људи.

Под нормалним околностима ово би била веома чудна тврдња за једог шефа државе, али не треба да нас чуди будући да долази од Алије Изетбеговића. Добро је познато да се Изетбеговићева СДА специјализовала за инсценирање смртоносних напада на цивиле за шта је касније окривљавана војска босанских Срба. Ова тактика специјалних јединица (АИД) сарајевског режима имала је за циљ да се придобије суђут и призове НАТО интервенција у корист Изетбеговићевог режима. Постојање овакве стратегије потврдили су не само чланови АРБиХ него и бројне дипломате у региону, укључив и главног преговарача Лорда Овена и неколико команданата војних снага УНПРОФОР-а у Босни, као што су генерали Сатиш Намбиар из Индије, Луис Мекензи из Канаде и Мајкл Роуз из Велике Британије.

Случај Сребренице није без преседана. Као што сам већ навео, аналогно "жртвовање" већ се догодило у Хрватској. У бици за Вуковар владајући неофашистички ХДЗ је одлучио да у одсудном моменту граду не пошаље неопходно појачање. Ово је било

Декомпозиција сребреничког мита са бошњачке стране

Пише: Константин Килибарда
понедељак, 05 март 2012 10:14

учињено на инструкцију из Бона како би се постигао максимални пропагандни ефекат када надмоћна југословенска војска заузме град. Према томе, сарајевски режим и његови тутори у Вашингтону осмислили су сличан сценарио са сличном пропагандном намером.

До средине 1995. године, окончањем муслиманско-хрватског рата у централној Босни, Клинтонова администрација већ је успела да испуни спољнополитичке циљеве Сједињених Држава на Балкану. Исфорсирала је муслиманско-хрватски војни савез против Срба тако што је повећала подршку овим прозападним ратницима и осигурала одобрење Савета безбедности Уједињених нација за ограничене ваздушне нападе на положаје босанских Срба.

Међутим, из сложених унутрашњополитичких разлога британска, француска, њемачка и руска спољна политика била је неодлучна када је у питању пуна НАТО интервенција против Срба. Пуној интервенцији против Срба морало је претходити постепено убризгавање већ формираног чврстог антисрпског става Контакт групе у западну јавност. Таква интервенција би подразумевала промену "стања на терену" и укључивала етничко чишћење. Да би предузео такав злочиначки подухват, Запад је најпре морао да демонизује Србе како би био сигуран да ће западна јавност на велике српске жртве позитивно реаговати као на заслужену казну.

Клинтонова скромна понуда

Иако је Изетбеговић касније негирао да је говорио о могућности НАТО интервенције након што би српска војска заузела Сребреницу, у босанској штампи су навођене такве тврдње. У причи је у ствари дошло до преокрета. Додатну информацију изнео је Хакија Мехољић 22. јуна 1998. у интервјуу босанском недељнику *Дани*. Мехољић је био командант полиције у Сребреници. Заједно са Насером Орићем организовао је погроме над Србима у долини Дрине. Мехољић је присуствовао састанцима одржаним 28. и 29. септембра 1993. године у Сарајеву. Био је присутан и када су српске снаге зазеле Сребреницу 1995. године. Према Мехољићу, Изетбеговић је рекао:

"Знаете да ми је Клинтон рекао у априлу 1993. године (после пада Церске и Коњевић Поља) да четничке снаге треба да уђу у Сребреницу, побију 5.000 Муслимана, па ће до интервенције доћи." (Мехољић затим наставља) Наша делегација се састојала од деветоро људи, а један од нас је био из Братунца и нажалост он је једини који данас није

жив, али су сви остали из делегације живи и могу ово да потврде. "

Према томе, насупрот извештају УН, овде је јасно наведено да је управо председник САД Бил Клинтон лично сугерисао да би сценарио "Сребреничког масакра" довео до интервенције НАТО у корист АРБиХ. Хакија Мехољић и тврдо језгро сребреничких бораца у АРБиХ до данашњег дана не одустају од тврдње „сви су нас издали“ и одлучни су да затраже да се о томе поведе истрага.

Узнемирени демони Сребренице

Заштићена зона Уједињених нација служила је као де факто база за нападе АРБиХ на околна српска села и цивиле. Према томе, стварна трагедија био је неуспех УН да демилитаризује енклаву и заштити комплетно цивилно становништво у долини Дрине.

Јединице АРБиХ стационаране у Сребреници биле су прилично милитантне и бескомпромисне у ставу према Србима које су без изузетка сматрали "четничким агресорима". Не изненађује да алтернативни сценарио о паду Сребренице долази од војника АРБиХ из саме енклаве. Они су сејали страх у околини и вршили бруталне нападе на незаштићена српска села. За ове бошњачко-муслиманске националисте комплетан сребренички сценарио који се одиграо у западним медијима након пада енклаве озбиљно је нарушио њихову репутацију "браниоца" "босанског" народа.

У данима пред пад енклаве, најзначајније личности из Сребреници су позване да напусте енклаву. Дошло је до унутрашњег сукоба између фракција АРБиХ око коначне судбине Сребренице и то су потврдиле холандске мировне трупе са терена. Узрок конфликта није било само то да ли препустити град малобројним трупама ВРС, него је такође проистицао из комплексних политичких борби унутар АРБиХ и СДА. Борба је била резултат дуготрајних тензија између локално непопуларних Изетбеговићевих лојалиста, који су имали у виду ситуацију у читавој Босни и оних локалних лидера који су били лојални "одбрани" Сребренице. Оно што, међутим, постаје јасно из ове слике јесте да је Изетбеговић био спреман да нагодбом жртвује Сребреницу како би успоставио пуну контролу над Сарајевом које је, ако се изузму српски делови, углавном већ било у муслиманским рукама. Према томе, Сребреница је за Изетбеговића била политички потрошна роба и све је јасније да је он искористио за максималан политички ефекат. Једним вештим маневром успео је не само да елиминише популарне појединце унутар сопствене странке који нису поштовали његове директиве него и да у исто време

Декомпозиција сребреничког мита са бошњачке стране

Пише: Константин Килибарда
понедељак, 05 март 2012 10:14

изазове војну интервенцију Запада против омраженог "четничког агресора".

Несиб Бурић, некадашњи члан батаљона АРБиХ стационараног у Сребреници, а сада помоћник начелника за војно-инвалидску заштиту у Сребреници, у интервјуу за магазин „Дани“ 18. јануара 1999. године јасно је сумирао гледиште локалне сребреничке фракције унутар АРБиХ:

"Знам да сада покушавају да понизе народ Сребренице и прошире гласине да се наводно нисмо борили и да смо побијени док смо бежали из Сребренице. Нико не може да оспори да у сребреничкој општини има 2.000 сахрањених бораца. Нико не може да оспори да смо успоставили велику слободну територију. Међутим, без помоћи споља не бисмо могли дуго да издржимо у непријатељском окружењу. Можете написати да ја апсолутно подржавам став Хакије Мехољића да су нас издали. Зашто неко аргументима не побије његове тврдње. Уместо тога они прибегавају клеветам да је Хакија овакав или онакав. Хакија је један од првих у Сребреници који је узео пушку у руке и учествовао у организацији отпора. Према томе, он има право да изрази своје неслагање. Ибран Мустафић и оне жене немају право да састављају листе за Хашки трибунал. Они немају нимало доказа за то. У Сребреници је Ибран одбио да се бори, да буде на челу бригаде, и окренуо се свом предратном кокетирању са политиком. Што се тиче Хакије, можете написати да се свако дете из Сребренице понаособ слаже са његовом тврдњом."

Да резимирамо, муслиманско-бошњачки ветерани из Сребренице подвлаче:

1. Сарајевско вођство и Клинтонова администрација донели су политичку одлуку на високом нивоу о судбини сребреничке енклаве.
2. Војнике АРБиХ у енклави издао је Изетбеговићев режим у критичним данима средином јуна 1995. године када је енклаву заузела војска босанских Срба.
3. Побијени у Сребреници су војници АРБиХ који су погинули током борби док су бранили своје положаје, а не цивили у бекству.

Декомпозиција сребреничког мита са бошначке стране

Пише: Константин Килибарда
понедељак, 05 март 2012 10:14

Свака верзија догађаја која не узима озбиљно у обзир ово стајалиште о Сребреници има за циљ да намерно погрешно информира јавно мњење у погледу динамике конфликти на Балкану. Скривањем стварних чињеница и презентовањем поједностављеног сребреничког сценарија, западна спољна политика и медији створили су причу чији је једини циљ демонизација Срба и оправдавање даљег постојања НАТО и његовог присуства на Балкану.

Горенаведени опис догађаја указује, међутим, на далеко комплекснији сценарио. Постаје све јасније да је у Сарајеву донесена свесна одлука да се напусте "браниоци" енклаве и из представљања њиховог пораза као масакра над недужним живљем извуче максималан пропагандни ефекат. Надаље, сасвим је извесна могућност да је Клинтонска администрација директно учествовала у тој одлуци - а преседан који је поставила Немачка у Вуковару - указује на то да су западне нације имале контролу над апаратом одлучивања и ратовања сецесионистичких република током кључних фаза растурања Југославије. Чињеница да су западни медији играли само маргиналну улогу (па чак и тада само спорадично) у откривању спољнополитичких махинација наших елита даље поцртава тренутну дубоку кризу демократије у напредним индустријализованим земљама.

Извор: Историјски пројекат Сребреница

Превела Тијана Кеџмановић